Anne Mallory

Ena noč nikoli ni dovolj

Prevod:
Branka Šnek Oset

»S čim se sploh ukvarjate, Roman?«

»Moj posel je zapleten in dolgočasen.« Nagnil je glavo, privihal kotičke ust. »Ne, drugače bom povedal. Moj posel je zapleten in veliko preveč razburljiv za nežna ušesa dame. Omedleli bi, še preden bi do konca izgovoril prvi stavek.«

»Še dobro torej, da so moja ušesa navajena vsega mogočega. In še nikoli nisem omedlela,« se Charlotte ni pustila odgnati.

»Vse je enkrat prvič. Še dobro, da sedite na postelji. Tako čedno bi se zvrnili na hrbet. Z razprtimi usti in razkrečenimi nogami, v popolni predaji.«

Ni je bilo treba opomniti, kako nevarno blizu sta si in v kakšnem položaju je. Lica so ji zažarela.

»Vidite? Prvi znaki bližajoče se omedlevice.«

»Motite se. To so prvi znaki razraščajoče se nejevolje.«

»Res? Rekel bi, da ste v navalu jeze prav čedni. Lica, obarvana od silovitih čustev.«

»Mislila sem, da vas lepota prav nič ne zanima.«

Počasi je ustnice razvlekel v nasmešek. »*Vi* me zanimate.« Sklonil se je, ji s prstom narahlo privzdignil brado. »Imel vas bom, Charlotte.«

Posvečeno S, ker si neverjeten.

Zahvala

En stavek ne more izraziti vse hvaležnosti – velika, velika hvala May Chen in mami, kot vedno! Ter očetu za neizčrpno podporo.

Prvo poglavje

Umiriti se mora. Elegantno hoditi in se nežno smehljati, kot se za lepo vzgojeno damo spodobi. Utelešati mora prijazno in milo žensko, kakršna je želela biti.

A Charlotte Chatsworth je odločno stopala po pločniku. Z dolgimi, trdimi koraki. Otepala se je občutka ukleščenosti, ki jo že tako dolgo spremlja, ki ga že tako dolgo potiska v ozadje. Ramena so se ji šibila pod težo, verige okoli zapestja in vratu so jo vse bolj stiskale.

Bil je to strašen občutek, ki je porodil paniko in vdanost v usodo. Širil se ji je iz trebuha, ji pritiskal na rebra, se plazil proti grlu, jo dušil … Kot da se ji v notranjosti napihuje balon. Čustva so se prepletala, jo ovijala kot vitice – ustvarjala skoraj telesno bolečino.

Ko bi le bila telesna bolečina. Razdražen želodec ali glavobol – nekaj, kar bi bilo mogoče ublažiti z zdravili.

Obup, ki je vztrajno rasel in rasel – mešanica zagrenjenosti, ponosa in strahu – je bil prisoten že tako dolgo, da ni več vedela, kaj bo sploh ostalo od nje, ko bo balon enkrat počil.

In če ji bo vsaj kratko olajšanje prineslo prav nič damsko korakanje po nagneteni ulici, se bo te rešilne bilke oklenila, pa naj stane, kar hoče.

Na komolcu je začutila toploto in prijelo jo je, da bi se obrnila – proti toploti ali proč od nje, ni več vedela. Ko sta jo prehitela temnolas in svetlolas moški, jo je spet ovil hladen zrak. Z dolgimi koraki sta jo zlahka pustila za sabo in se kmalu izgubila v množici. Zdelo se je, da jima ljudje samodejno dajejo prostor in se jima umikajo s poti. Ko sta šinila mimo, so se spet zgrnili na kup, zapolnili praznino.

Vanju je zrla le nekaj kratkih sekund, zdelo se ji je že, da si ju je zgolj predstavljala. A se kljub temu ni mogla znebiti nenavadnega, tesnobnega občutka.

Stresla je z glavo in se ozrla čez ramo. Njena služabnica Anna, ki je hodila nekaj korakov za njo, je zrla v izložbo najboljše modistke na Bond Streetu. Verjetno je sanjarila o rožnatem klobučku. Si želela, da bi si gospodarica kupila takega najmodernejšega, se ga kmalu naveličala in ji ga podarila.

Pobožne želje. Charlotte se je zavedala, da ji rožnata niti najmanj ne pristaja.

Druge dame, nežnejše narave in lahkotnejših nasmeškov, so rožnato barvo nosile kot drugo kožo. Še bolj je poudarila upanje in ženskost. Krhkost in nežnost.

Emily na primer, čeprav občasno pobalinsko razposajena, je blestela v rožnati barvi. Charlotte si je vihravo, a resnicoljubno sestro za hip predstavljala v pokrivalu živahne barve in se nehote nasmehnila. Morda pa se bo pozneje vrnila po isti poti in sestri kupila klobuček.

Takoj se je spet zresnila. Zase ljubkega rožnatega klobuka nikoli ne bo kupila.

Morda takega v bogati temno modri barvi. V barvi nočnega neba. Ali pa snežno belega. Tu in tam si je, ko jo je premagala skušnjava, privoščila kak kos tudi v kremasti barvi. To so bili odtenki, ki so prevladovali v njeni garderobi.

Že več tekmic je slišala govoriti o oblačilih, ki jih je nosila. In da je njen oče pred leti gotovo ukradel celo ladijsko pošiljko modrega in belega muslina, ko pa se zdi, da drugih barv sploh ne pozna.

Približevala se ji je skupinica treh deklet. Tesno so stiskale glave in se hihitale. »Tako prijazen je. Ob njem se počutim varno.« Še več hihitanja. »Oče pravi, da mi ga ne bo branil. In sem se potrudila.«

»Poljubila sta se! Zakaj nama nisi povedala? Kako je bilo?«

Charlotte je še izza hrbta lahko slišala veselo hihitanje. Razburjen klepet vznemirjenih deklet.

Nehote se je dotaknila broške, ki jo je nosila pripeto na prsih. Začutila mehka kovinska krila. Opomnik na beg.

Darilo ženske, ki se je zdela najmanj primerna za novo prijateljico. Z zaponko, ki je bila trdna. Broška je bila mojstrsko oblikovana in narejena.

V očeh so jo zapekle solze in pomežiknila je, da bi jih odgnala. Res ni vedela, kako bi zadnje leto preživela brez Mirande, zdaj lady Downing. Prav gotovo bi jo nerazumno vedenje in spletke očeta Bennetta Chatswortha uničili. Jo strli v prah.

Emily, preljuba sestra, bo vedno njena draga zaupnica, a Charlotte je bila odločena, da z njo ne bo delila bremen. Da bo živela brez skrbi, da ji očetova dejanja ne bodo grenila življenja.

Emily se torej ni mogla popolnoma zaupati. Tisti balon v njej pa se je polnil in polnil.

To je bilo zdaj že njeno tretje leto *na trgu*. Oče se še vedno ni odločil, kdo bi bil zanjo najprimernejši. In pogledi, ki so bili včasih polni zavisti, so zdaj izdajali domišljavo zadovoljstvo in privoščljivost. Charlotte se je ob tej misli grenko nasmehnila. V visoki družbi je bil videz vse.

In vse je bilo kratkega roka. Tako kratkega.

Darilo, ki ga je pred kratkim prejela, bi preživelo tudi najhujšo nevihto, pritrjeno na razcefrano jadro. V grlu jo je stisnilo. Charlotte je broško zadnje tedne redno nosila in zlobni jeziki niso počivali. Ljudje so ji nadeli ime *Golobica.*

A nikakor se ni počutila sposobno leteti, pa naj je bila broška še tako čudovita.

Pospešila je korak, prsti so ji zdrsnili z nenavadno ostrega kovinskega repa. Odločena je bila, da ne bo podlegla skušnjavi, da se ne bo vdala melanholiji. Stisnila bo zobe, ubogala bo očeta in v vsem nesmislu poskušala najti žarek upanja. Zgradila bo imperij. Si ustvarila lastno srečo. Emily omogočila svobodo.

In uspelo ji bo. Zbrala bo vse čustvene odkruške, ki jih je še premogla, in dala vse od sebe. In ponoči ne bo več jokala zaradi tistega, kar bi lahko bilo. Charlotte se je dovolj naučila od matere, ki je štiriindvajset let igrala drugo violino.

Zavila je v manj nagneteno stransko ulico, kjer so bile možnosti, da bo naletela na znan obraz, precej manjše. Popoldne so jo čakali še štirje obiski, nato sprehod v parku, večerja, dve gala prireditvi, ena zabava le za dame in zvečer še muzikal. Še dobro, da ji na ustnicah lebdi večno zamrznjen nasmešek.

Spet je pobožala broško. Zdaj se je pred nevihto vsaj lahko zatekla v varen pristan.

Moški in ženska, ki sta se ji bližala, sta se sklanjala drug k drugemu. Se smehljala, se skoraj dotikala z glavama, se zlivala v eno. Srečna v družbi ljubljenega.

Charlotte je zaprla oči in jih spet hitro odprla. Nihče na obrazu Chatsworthove ne sme niti za hip opaziti žalosti. Zato je občutke brž odgnala, kot odženeš nesrečo pri kartah.

In zatrla smeh, prepoln grenkobe. Nekega dne jih bo oče spravil v zagato, iz katere ne bo več rešitve. Ali pa bo kdo zahteval poplačilo dolgov, za kar niso imeli dovolj sredstev.

Zvonec nad vrati trgovine s trakovi in okraski je zacingljal. Na ulico sta stopili dve ženski in se namenili v drugo smer. Charlotte je ujela vrata, tako da se zvonec ni ponovno oglasil, in z Anne sta smuknili v trgovino.

Notranjost je bila temačna. Svetilke v kotih, ki naj bi osvetljevale ponudbo in okrepile svetlobo, ki je v trgovino

pronicala z ulice, niso bile prižgane. Če ne bi bila dogovorjena za prevzem posebnih pentelj in trakov, ki jih je naročila, bi pomislila, da je trgovina zaprta. Gospa Hunsden, sramežljiva ženska, ki je izdelovala najboljše trakove v mestu, je naročila vedno vestno izpolnila, Charlotte pa je nameravala zvečer nositi enega od njenih dovršenih okraskov.

»Dober dan!« je zaklicala proti ozadju trgovine.

»Mogoče imajo odmor za kosilo, gospodična.«

Še preden se ji je uspelo odzvati, so se iz zadnje sobe zaslišali glasni zvoki. Nekdo je povzdignil glas. Gospod Hunsden je zacvilil. Charlotte možakar nikoli ni bil všeč – priliznjeno se je smehljal in privzdigoval obrvi, in ko je mislil, da ga nihče ne vidi, je ženo pod pultom brcal v golenico. Charlotte je stopila do vrat, ki so vodila v ozadje trgovine.

Anna je nekaj zamrmrala o možakovi naravi. Charlotte se je strinjala, a je vseeno pogumno stopila naprej. Previdno priprla veke.

Gospod Hunsden je resda rad ustrahoval ženo, a proti stranki nikoli ne bi povzdignil glasu. Kajti v resnici je bil strahopetec. Namenil bi ji neiskren nasmešek, in tudi če bi ga ujela med pretepanjem žene, bi se začel priliznjeno izgovarjati.

Morda pa bi *lahko* ukrepala. Morda lahko gospo Hunsden prepriča, naj gre z njo. Morda lahko dame v združenju nagovori, da bodo njenemu programu za prikrajšane ženske namenile več denarja. Ali pa bo v okviru nove pobude Delaneyjevih predlagala dodaten program. *Ja.* Charlotte je dobila zagon. Kar predstavljala si je svobodno gospo Hunsden.

Kajti če ne more osvoboditi sebe, bo osvobodila nekoga drugega.

Orokavičene prste je ovila okoli razbrazdanega lesenega podboja in pokukala v prostor. Povsod so bili različni zaboji, a gospe Hunsden ni bilo nikjer. Zagledala pa je visokega, temnolasega moškega, ki je gospoda Hunsdna držal za vrat.

Nagonsko se je umaknila. Oprijela se je podboja in ujela ravnotežje.

»Res se ne maram ponavljati. Kje je denar, Hunsden?« Glas je bil miren, a kljub temu zlověšč, da jo je pošteno zmrazilo.

»Nimam ga.«

»Škoda. Ker res ne znaš izbirati prijateljev, smo se odločili, da ne bomo več popuščali.«

Hunsdnu je znoj s prepotenega čela lil na lica in se nabiral na bradi. Tudi Charlotte je postalo vroče. Spet se je umaknila, da bi zbežala, poiskala pomoč, a telo je ni ubogalo. Broška se ji je zagozdila v podboj – bolje rečeno, oster rep golobice se je kot majhno bodalo zapičil v les. Ohranila je mirno kri. Nagnila se je naprej in poskusila izruvati broško s čim manj hrupa.

»Res ga nimam,« je Hunsden ponovil. V njegovem glasu je bilo mogoče čutiti neizmeren strah.

»Tvoj problem.« Charlotte se je zdelo, da v izrečenih besedah sliši nasmeh. Kot da je napadalec vesel. »Povej, kam se je skril Noakes.«

»Ne vem.«

Charlotte je začutila, da jo je služabnica povlekla za veliko

pentljo, pritrjeno na hrbtni del obleke. Zamahnila je z roko, jo poskušala umiriti. Broška je bila še vedno zagozdena v les. Če bi se ju nasilnež odločil ujeti, bi bila brez moči. S tresočimi prsti se je oprijela muslina. Mirandi se bo opravičila, da je broško izgubila. Zdaj je najpomembnejše le, da se osvobodi.

»Tvoja nevednost je tvoj problem. Noakes je pristal na črni listi.«

»To pa … To pa res ni moja stvar,« je Hunsden zajecljal. »To je med tabo in Corneliusom.«

»Ah, tudi Cornelius bo dobil svoje.« V kratkem stavku je bilo moč občutiti grožnjo. »Govori se, da je Noakes tukaj. Se morda skriva pod katero od miz?«

Charlotte je pogled s prizora, ki se ji je odvijal pred očmi, šinil na ujeto tkanino in spet hitro nazaj. Z zobmi si je z desnice snela rokavico. Hvaležna, da si ni nadela dolgih rokavic.

Hunsden je postal ves marogast v obraz. »Čudim se, da nisi poslal katerega od svojih lakajev.«

Skoraj ji je že uspelo odpeti srebrno zaponko, čeprav so se ji prsti močno tresli. Pogoltnila je velik cmok v grlu, ki jo je začel dušiti. Še malo.

Temnolasi možak je okrepil prijem in gospod Hunsden je bil zdaj v obraz že škrlaten. »Ne potrebujem lakajev. Zdaj pa mi povej …«

Charlotte se je zdelo, da sanja. Izza kupa zloženih zabojev na drugi strani prostora je skočila neznana postava in zaboji so začeli padati po tleh. Ob novi nevarnosti se ji je ustavilo

srce. V trebuhu je začutila top sunek strahu, prste še močneje ovila okoli neubogljive zaponke. Gledala je, kako je neznanec zamahnil, nekaj srebrnega usmeril v hrbet temnolasca.

Otrpnila je. Obstala kot prikovana.

Že to, da je bila priča ustrahovanju gospoda Hunsdna, je bilo dovolj grozno. Zdaj pa je, priklenjena na podboj, postala še priča uboju.

Umoru. Hotela je zapreti oči ali pa vsaj odvrniti pogled. Slišala je tresk, ko se je na tla zrušil še en zaboj.

Nenadoma je s kotičkom očesa zagledala zlatega angela – še en moški, ki ga v paniki, ki jo je zajela, ni ne videla ne slišala. Angel v lepo krojenih oblačilih. *Gieves in Hawkes*, je še vedno vsa otrpla nehote pomislila na znano krojaško delavnico.

Lepo oblečeni moški je napadalca prijel za roko in mu jo zvil. Nož je le za malo zgrešil nič hudega slutečo žrtev. Napadalcu se je iz grla izvil grozovit stok in orožje mu je spolzelo iz dlani. Svetlolasec je nož hitro pobral in napadalca polegel na tla. Mu obraz potisnil v žeblje, ki so štrleli iz lesenega poda.

Prste ene roke je ovil okoli ročaja noža, drugo dlan pa stisnil v pest in napadalcu odmeril silovit udarec. Charlotte je kot začarana strmela v krvave kapljice, ki so pršile iz njegovega nosu in ust. Možak je obmiroval, bil je kot mrtev.

Priča sem bila umoru. In to ne z orožjem, ampak s pestjo.

Prevladal je nagon po preživetju. S prsmi se je naslonila ob podboj in z vso silo povlekla nazaj v upanju, da se bo blago raztrgalo in se bo končno osvobodila izdajalsko močne okrasne zaponke.

Svetlolasec je vstal. Zrla je v njegov profil, prste je še vedno ovijala okoli zaponke in se čudila neverjetnemu nasprotju. Na angelskem obrazu, ki bi ga lahko opisala tudi kot lepega, je lebdel morilski nasmešek, lice pa mu je kazila dolga brazgotina. Angel, ki je padel naravnost iz pekla.

»Jaz pa se z veseljem poslužim lakajev.« Imel je raskav, a medeno gladek glas. V njem je bilo še vedno moč slutiti poulično govorico, ki je niti fina oblačila niso mogla prikriti. »Veliko manj nereda.«

Charlotte je zdaj že povsem potne prste ovila okoli ostrega kljuna golobice.

»Ubil si Noakesa.« Hunsden se je zdel ves iz sebe. Še bolj kot prej. Ni ji bilo jasno, kako ji je, vsej prestrašeni in zgroženi, uspelo slediti pogovoru, a bilo je, kot da bere roman. Hunsden je očitno vedel, da je Noakes tam, kupoval mu je čas.

Ob besedi *ubil* je začutila roke, ki so jo zgrabile in jo začele silovito vleči proč od podboja. Anna – na smrt prestrašena, a vsaj molčeča – jo je hotela na vso silo zvleči proč.

»Aretirali te bodo,« je bil Hunsden ves iz sebe. »Visel boš! In Cornelius te bo našel. Nadte bo poslal plačance. Razen če ti pomagam. Lahko se znebiva trupla. Ravno pravšnji kraj poznam.«

»Ah, kako pripravno zate. Ker se mi ob misli na Corneliusove plačance tresejo hlače.« Svetlolasec je obračal nož, ki ga je držal v dlani, in nagovoril temnolasca, ki je Hunsdna še vedno držal za vrat. »Je to vse, Andreas? Si iz njega iztisnil vse?«

»Moja … Moja žena …« je Hunsden jecljal, še preden bi temnolascu Andresu uspelo odgovoriti.

»Ki jo tepeš,« je svetlolasec rekel skoraj zadovoljno.

»Vsem bo povedala …«

»Kaj pa? Da se ima kot vdova lepo?«

Charlotte je obupala nad zaponko. Ker jo je Anna tako silovito vlekla proč od podboja, s potnimi prsti sploh ni mogla prijeti broške. Ponovno pa je povlekla za blago, se poskusila še zadnjič osvoboditi.

»Jaz … Lahko jo imaš.«

»Si slišal, Andreas? Hunsden ti ponuja ženo. V zameno ga morava le izpustiti. In pomagal nama bo pri skrivanju trupla. A kam naj ga odvrževa? Možnosti je res veliko.« Svetlolasec si je nadel izraz neodločenosti. Z ročajem noža se je trepljal po dlani in se pretvarjal, da razmišlja. Zaradi tega bi se moral zdeti manj nevaren, a Charlotte se je zdelo, da ga je obsijala demonska svetloba. Da uživa v prizoru. »Naj odločitev prepustiva Hunsdnu?«

Charlotte je pri sebi na kratko zmolila, srčno upala, da je gospa Hunsden nekje daleč proč, na varnem. Kajti nikakor ji ne bi mogla pomagati. Edino, kar lahko naredi, je, da zbeži in pokliče na pomoč.

»Roman, nisem pri volji za igrice,« je spregovoril Andreas. S temi besedami je še okrepil prijem okoli Hunsdnovega vratu.

V tistem trenutku jo je prešinilo, da zre v moška, ki sta jo malo prej prehitela na ulici.

Svetlolasec je sprožil s krvjo pomazano dlan, kaplja krvi je pristala na tleh. »Sploh ne morem več uživati v teh opravkih.«

Zaponka je nenadoma popustila in ujela jo je v dlan. Za hip nejeverno zrla v svetlo kovino. Ljubi bog. Končno je svobodna.

Odrinila se je od podboja, Anna pa se je hkrati nagnila naprej, da bi okrepila prijem okoli gospodarice. Posledično se je Charlotte s prsmi zaletela v rob vrat. Broška je poletela, nekaj kratkih trenutkov lebdela v zraku in začela padati. Pristala na tleh in ustvarila zvok, glasen kot streli pri Waterlooju.

Izgubila je pospešek in se ustavila pri nogah svetlolasega angela.

Vse tri glave so se obrnile, pogledi so švigali med zaboji. Charlotte se je zazrla v ledeno modre oči. Izredno nevarne oči, kot je imela priložnost videti.

»Koga pa imamo tukaj?«

Zveži. *Zbeži!* A bila je ujeta pod Anninim tresočim se telesom. Obe sta bili preveč prestrašeni, da bi si upali premakniti se.

Anna je na drobno kriknila. Charlotte je napol obrnila glavo in se zazrla v moškega, ki se jima je približal. Na ustnicah mu je lebdel zlovešč nasmešek, eno oko mu je prekrivala preveza. Bili sta ujeti.

Charlotte se je zravnala, uporniško privzdignila glavo in se pogumno zazrla v ledeno modre oči. Mrzlično iskala rešitev.

»Hunsden nima hčere.« Romanov glas je bil prijeten, a vedela je, da temu ne sme nasesti. »Poleg tega kažeš veliko preveč poguma, da bi bila žena tega strahopetca.« Radovedno jo

je motril, jo z očmi padlega angela predrzno premeril. »Draga oblačila. Za krila se te drži služabnica. Si morda lepa stranka, ki je bila prvič priča neprijetnostim?«

»Zbežite! Pokličite pomoč! Ubil je Noakesa!«

Temnolasec Andreas je Hunsdna še močneje stisnil ob steno. Zdelo se je že, da se bo zgodil še en umor. Charlotte se je poskusila umiriti, odrivala je misel na enookega možaka, ki jima je z Anno preprečeval pobeg pred morilcem.

Roman ji je namenil očarljiv nasmešek. »Ne meni se za Enookega.« Z roko je lenobno pokazal na možaka. »Spremenil se je. Zdaj škodi le tistim, ki si to zaslužijo.«

Čez ramo je nagovoril Hundsna, ne da bi odmaknil pogled z nje. »Na žalost je Noakes še med nami. Škoda, da ga nisem ubil. Mojemu bratu je hotel v hrbet zabiti nož. Rad se igračka z rezili, ne?« Ko se je obrnil in pogledal lastnika trgovine, vsega škrlatnega v obraz, je njegov obraz spet postal skoraj barbarski. »A ni še prepozno, da opravim z njim.«

Charlotte je nehote pogledala temnolasca Andreasa, ki ji je vračal pogled, ki je bil v primerjavi z Romanovim veliko hladnejši. Brata? Sploh si nista bila podobna. Niti po barvi las, obraznih potezah, ničemer. Sta pa oba znala nositi draga oblačila. Že na prvi pogled je bilo jasno, da so bila ukrojena posebej zanju. Torej jih nista nikomur ukradla.

A tudi če bi ju videla vstopiti v prostore najdražjega krojača na ulici Savile Row, bi ji srce začelo hitreje bíti. Nagonsko bi prečkala cesto, vodil bi jo nagon po preživetju, kot je malo prej

taisti nagon ljudi na ulici pripravil do tega, da so mimoidočima moškima naredili prostor. Nekaj na njiju je izžarevalo nevarnost. Preveč sta begala z očmi. Spremljalo ju je ozračje ledene nevarnosti.

Ta hlad je začutila tudi sama, ko se je s komolcem za hip dotaknila enega od njiju, preden sta jo prehitela.

»Torej?« Ko jo je Roman spet pogledal, se mu je obraz omehčal. »Rekel bi, da je zdaj prič že preveč.« Ustnice je spet raztegnil v očarljiv nasmešek. »Poleg tega nikoli ne škodujem dami.«

»Res?« Nekako ji je uspelo spregovoriti z mirnim glasom. Resnici na ljubo je imela zaradi življenja z očetom in izkušenj s strogimi matronami visoke družbe že dovolj prakse.

»Še posebej ne tako lepi dami.« Zarežal se je. Nasmeh bi se, če ne bi bilo predirnega, izkušenega pogleda, zdel pobalinski. In nekaj je bilo na tistih ukrivljenih ustnicah, zaradi česar ji je srce za hip poskočilo. Le zakaj? Je morda kaj narobe z njo?

Pokleknil je, a ni odmaknil pogleda z nje. Z dvema prstoma je previdno pobral broško. Dvignil jo je v višino oči in kratek čas proučeval golobico, potem pa pogled spet uperil v Charlotte.

Broško je držal z dvema prstoma, druga roka mu je počivala na kolenu. Napol je sedel, ravnotežje lovil na petah.

Od broške jo je ločevalo pet korakov. Torej bi v primeru bega pred njim imela pet korakov prednosti.

In zbežati mora takoj. Pa čeprav ji je na poti na svobodo stal enooki možak.

»Ne skrbi.« Ustnice – nikakor ni mogla odtrgati pogleda z njih – so se počasi ukrivile v nasmešek. »Priden bom.«

Končno je odtrgala pogled in se zazrla v modre oči. »Nobenih zagotovil nimam, gospod. Doslej namreč niste bili najbolj prijazni.«

Obrnil je broško, rep se je dotaknil kazalca, glava je poljubila palec. In tako še nekajkrat. »Hunsdna krivim.« Še vedno se je igračkal z broško. »Tudi ti bi ga morala. Res negostoljubno zmene.«

»Gospod Hunsden res ni v stanju, da bi bil gostoljuben,« je vljudno rekla, kot da je neznanec, s katerim klepeta na družabnem dogodku. Res je bil neznanec, a tudi neusmiljen morilec. Nenavadno karizmatičen moški, ki kleči pred njo. »Pričakujete morda, da vas bo povabil na kozarček?«

Moški, ki je ves krvav ležal na tleh, morda res še ni umrl. A vedela je, da se svetlolasi moški spozna na umetnost jemanja življenj.

Zazrla se je v gladko, hladno kovino, ki jo je neprestano vrtel med prsti – dolgimi, utrjenimi prsti, ki so štrleli iz lepo ukrojenega črno-belega zavihka. To niso bili mehkužni prsti pianista, ampak prsti moškega, ki zna vihteti orožje.

»Kozarček pijače? Sijajna zamisel.«

»Se vam je zahotelo pijače? Gospod Hunsden vam bo gotovo z veseljem prinesel steklenico žganja, če ga izpustite. Lahko pa vam prinesem vrček piva. Čez cesto je krčma.«

»Hmmm. Pivo bi se mi res prileglo.« Zdelo se je, da mu nič

ne uide. Zagledal se je v njene tresoče prste, ki so v dlan stiskali tkanino krila. Dvignil je pogled, se pomudil na njenih ustnicah, potem pa jo pogledal v oči. Pogumno mu je vračala pogled, čeprav so jo tresoči prsti zelo očitno izdajali.

»Andreas, mislim, da sem se zaljubil.«

»Roman.« V eni sami besedi se je skrivalo očitno svarilo. Opozorilo. A prečudovite ustnice so se spet ukrivile. Nagnil je glavo, jo intenzivno motril.

Glava in rep. Kovinsko golobico je še vedno vrtel na dlani.

»Bill, pošteno si prestrašil služabnico,« je nagovoril enookega možaka, ne da bi umaknil pogled. »Najbolje, da se malo umakneš.«

Bill ga je ubogal. Charlotte se je vprašala, kaj ima svetlolasec za bregom.

»Izvoli,« je vabljivo privihal kotičke ust. »Vzemi svojo broško.«

Izzival jo je. Preizkušal njen pogum. Si bo drznila stopiti bliže, iz krvave dlani vzeti broško?

»Škoda bi bilo izgubiti nekaj tako dragocenega. Razen, seveda, če ti ne pomeni veliko.«

Nekaj v njegovem pogledu ji je govorilo, da se zaveda, koliko ji broška pomeni. A to je bilo neumno. Kajti ta moški, ki je v tem trenutku v rokah držal vso oblast, je sploh ni poznal. In z njo lahko naredi, kar mu srce poželi, pa če bo stopila po broško ali ne.

Pa vendar sta bila iskrica v njegovih očeh in navodilo Billu,

naj se umakne, dovolj zgovorna. Prešinilo jo je, da ji, če bi se odločila zbežati, ne bi sledil.

To pa jo je vodilo v misel, da se ji ne bo nič zgodilo, če stopi po broško. Kar je bilo po svoje absurdno, saj v danem položaju ni imela prav nobenih zagotovil. Morda jo je prepričala njegova sproščena drža, morda pa odsotnost vsakršne grožnje. Klečeč na tleh se je zdel povsem nenevaren. Če bi želel, bi jo zlahka premagal. Vsilil bi se ji v osebni prostor in jo ustrahoval, duševno in telesno.

Sprožila je levo nogo. Obstala, iskala ravnotežje.

Nekaj v njegovih očeh ji je govorilo, da poti nazaj ne bo. Da če se mu približa, se ji bo življenje spremenilo.

Neumna misel!

Pogoltnila je cmok v grlu, dvignila brado in naredila še en korak. Kotički oči so mu trzali, globoka ledena modrina je izžarevala zadovoljstvo in pričakovanje. Opogumila se je, naredila še tri premišljene korake in obstala pred njim. Klečeč pred njo se je zdel v podrejenem položaju, a občutek je bil varljiv. Z močno navzočnostjo je brez dvoma obvladoval ves prostor.

Obrnil je broško, ležala mu je v razprti dlani.

Počasi je iztegnila roko in se nalahno dotaknila okraska. Z blazinicami prstov prijela mali kovinski predmet in spotoma začutila močno, utrjeno kožo njegove dlani.

Nepremično jo je gledal. Ko je vzela broško, je ukrivil prste. Zagledala se je v s krvjo popacane zagorele členke. Začutila

božanje njegovih blazinic. Izzival jo je, a je ni poskušal ustaviti, ko je z dlani dvignila broško.

Srce ji je poskočilo in v ušesih ji je zadonelo. Pogled je spustil na razgaljen vrat in ga spet dvignil, se široko nasmehnil, da so se mu kotički oči nagubali.

Hitro je stopila nazaj, dlan z broško zakopala v gube krila. »Hvala, gospod. Zdaj pa se moram odpraviti.«

Nagnil je glavo, z nasmeškom na ustnicah, se s pogledom preselil na njen vrat in niže na raztrgano tkanino, ki jo je še malo prej krasila broška, pa spet gor, na ustnice.

Zgrabila jo je panika, a občutek ni bil neprijeten. Stopila je še dva koraka nazaj in Anno, ko jo je zatipala z rokami, potisnila za svoj hrbet. Skupaj sta se zadenjsko umaknili skozi vrata. Anna se je je oprijela, jo vlekla za blago obleke. Charlotte je zato le s težavo ohranila pokončno držo.

Roman je vstal in se odpravil za njima. Pogleda niti za hip ni odmaknil z nje. Z roko je lenobno pokazal za hrbet. Enooki možak je nemudoma izginil v ozadje. Charlotte se je zdelo, da ji bo srce skočilo iz prsi.

A pogumno je napredovala. S prsti ene roke je držala broško, z drugimi je stiskala blago Annine obleke.

Ugrabitelj-mučitelj se je naslonil na leseni podboj. Roke je prekrižal na prsih, pobalinsko nagnil glavo, nasmešek, ki mu je lebdel na obrazu, ji je dajal vedeti, da se zabava. A izraz v njegovih očeh je ostajal neznanka.

»Anna, steci na ulico,« je Charlotte zamrmrala čez ramo in

popustila prijem. Takoj zatem je zaslišala njene hitre korake in odpiranje vrat, cingljanje zvonca nad njimi in loputanje.

Charlotte se ni vdala vzgibu. Počasi se je odmikala, ne da bi s svetlolasca umaknila pogled. A ni se ji več približeval. Le gledal jo je, ko je dlan ovila okoli hladne kljuke na vratih.

»Zbogom, ptičica,« je rekel z glasom, gladkim kot marmor.

Stopila je skozi vrata, se zasukala na petah in stekla za služabnico. Da bi poklicala pomoč. Da bi zbežala čim dlje od nevarnosti. Od njega. Od nenavadnih in nevarnih misli, ki jih je vzbudil v njej.